

endnu en Ensom, en Søgende; og Moderens Brev, som han nu havde læst i de forskellige Stemninger, forøgede kun hans Usikkerhed og gav ham meget at grunde over. Han kunde stadig ikke overvinde den Uhygge, han straks havde følt ved det. Han maatte tilsidst ligefrem tvinge sig til ikke at tænke paa det for ikke paany at blive et Bytte for Tvivlen.

Efteraaret var inde. Vildvinen blødte overalt paa Villamurene, og i Frederiksberg Have sejlede røde og gule Blade i de skyggemørke Kanaler. Han havde hurtig faaet Forkærlighed for dette stilfulde lille Parkanlæg, hvortil han fra sin Bolig kun havde godt et Hundrede Skridt. Navnlig holdt han af at gaa derinde i den tidlige Morgentime, naar der endnu kun var faa andre Spaserende. Høstnattens hele Friskhed slog ham da imøde fra de store, aabne Plæner, Duggen laa som Sølvspind over Græsset, og tavse Svaner gled ham stille forbi paa Kanalernes sorte Vande med en Holdning og Mine som forgjorte Eventyrprinsesser.

Paa andre Tider af Dagen kunde der være livligt nok i Haven og da navnlig nede i Alleen, hvor der overhovedet i Døgnet Løb udfoldede sig en Række vekslende Folkelivsscener, der var som et Anskuelsesbillede af hele Tilværelsen i dens lunefulde Omskiftelighed. Straks om Morgen saaes her enkelte enliggaaende Damer og Herrer, mest ældre Folk, som efter deres Ansigtstryk at dømme ikke gik der for Fornøjelses Skyld. Det var den stille Betragtningens Time, da den tyknakkede Middagsgrosserer gjorde Bod for Gaarsdagens Champagne, og da den nervøse Frue efter en søvnløs Nat gjorde sig det Løfte at betvinge sin brødefulde Kærlighed, for hvis